

Dit kan ik je wel vertellen
mijn leven is net als Värmland.

Bergen en dalen.

Het gaat op en neer.

We zijn hier met de verhuisvracht naartoe gekomen.

Ik en een maat van me
reden in de vrachtauto
en Tina en de kinderen
reden in de gewone auto.

Toen we hier het erf op reden
was het koud, een graad of twee, drie.

Het was eind september
of begin oktober.

Het was vlak voor de elandenjacht.

De Melkweg zat als een muur van sterren aan de hemel.

Ik had steeds een brom in mijn oren.

Horen jullie dat ook?
vroeg ik en ik liep naar buiten
want we hadden een elektriciteitsmeter aan een paal
met een hele hoop leidingen en dingen.

Maar uiteindelijk besepte ik...
het is de stilte die ik hoor
en die had ik in Stockholm
al in geen twintig jaar meer gehoord.

Volgens mij waardeer je het meer
als je hier vaker weg bent geweest.

Ik zie ook wel
dat het op sommige dagen mooi is
maar verder...

Voor mij is het
eigenlijk niet veel meer
dan een stom dal.

Ik stond op de bovenverdieping
van het verpleeghuis
door het raam naar buiten te kijken.

Ik zag vlak onder het oppervlak
van het water
een zalm zwemmen.

Ach, wat dom.

We hadden eigenlijk koffie moeten drinken
uit de kopjes waar de dokter zijn koffie in kreeg
toen Alf werd geboren.

Die heb ik bewaard.

Bij feestelijke gelegenheden
haal ik die altijd tevoorschijn
maar ik zeg wel
jullie mogen ze niet kapotgooien.

Linda is ook zuinig op dat soort dingen
en wil dat soort oude spullen hebben
van hier.

Alf, hoe oud zou die nu zijn geweest?

Drieënnegentig.

Dan zijn ze vast honderd jaar, deze kopjes.

Hij was groot toen hij werd geboren
dus de dokter moest erbij komen.

Hij is hier boven geboren.

Arne is hier gedoopt.

Finsson en Ebba waren erbij.

Alf is ze gaan ophalen.

Hij had een nieuwe Chevy.

Hij reed taxi in die tijd.

De dominee schrok zich wild
toen hij met een andere auto aankwam.